

**ЛУИС АРТУРО РАМОС
ЕСТЕЛА СЛУША ГЛАСОВЕ В
ГАРДЕРОБА**

Превод от испански: Антоанета Дамянова, 1979

chitanka.info

Навън детските гласове подхващаха онези чудовищни и наивни песни за най-ужасни престъпления и най-невероятни небивалици. Потискащи, монотонни напеви, подети от кресливите гласове на децата, които те карат да настръхнеш. Удрянето на въжето о тротоара, натрапчивата му парабола, тропотът на обувките, когато скачаха по настилката, се сливаха с отегчителния и горещ пейзаж на летните привечери, в които децата заспват, унесени в старите лъжи.

Естела разтвори вратите и подуши, сякаш бе пред чиния с лакомства. Трябваше да почака, докато очите ѝ привикнат към стария безжизнен мрак в гардероба. Неподвижна бездейна тъмнина, която за разлика от другите не се разсейваше от въздуха, проникнал в нея. Напротив, още повече се съгъстяваше над болезнено излинените призраци, които висяха на закачалките и излъчваха към Естела смесения дъх на застояли вещи.

Докато чакаше очите ѝ да приемат хилядолетните сенки от гардероба (толкова черни, че понякога изглеждаха сини), си припомни особения звук, когато превъртя ключа. Звук, който продължи да се чува дори след като полуотвори вратата и се разнесе из цялата стая заедно с миризмата на камфор, дошла от вътрешността на гардероба.

Ето неясните петна на окачените дрехи, тежката тишина и необяснимото усещане по кожата, когато невидимите нишки на паяжината се заплетоха между пръстите ѝ. Когато (уверила се, че бяха рокли, а не увиснали на краката си прилепи) посегна да вземе една от тях, ѝ се стори, че сякаш нишки от вятър улавят, завладяват, оплитат пръстите ѝ и усети безсилието си да се освободи от тях по-бързо, за да престане да принадлежи на едно време, което не беше нейното.

След всичко това се уплаши, уплаши се да не остане в плен на паяжината, да не я погълнат деколтетата на роклите, похитена от безръките им ръкави, потопена в сенките им, пазени (а може би укривани) години наред. Стотици години, ако се съди по забодения на вътрешната страна на вратата календар, който Естела бегло погледна.

Най-после се освободи от невидимата паяжина, която може би никога не е била изплитана на вратата, а Естела я беше сбъркала със завладелия пръстите ѝ слаб повеи (излизащ от устата на някое от обвитите в рокли тела).

И отново в стаята се промъкнаха приспивните гласове на децата и техните наивни песни. Естела отдръпна ръце от гардероба и изчака

непонятното усещане по кожата ѝ да премине. Разгледа го — огромен, украсен с резба, той заемаше почти цялата стена на спалнята. На свободните места — от двете страни на огледалото с човешки ръст — два списъка (с имената на всички дами, нейните прабаби, които го бяха ползвали). Последните две имена (нейното щеше да бъде написано, съгласно традицията, едва след смъртта ѝ), Естела и Кармен, бабата и майката, още пазеха блясъка на нещата, за които си припомняш без усилие.

Естела откачи една от роклите и я отнесе до светлината на прозореца. Тогава чу шума — шум, който много пъти в живота си вече бе слушала. Извърна глава към мястото, откъдето предположи, че идва, макар че той можеше да дойде от коя и да е дупка на къщата. Видя как сянката му пробягва като леко залюлени завеси (както интуитивно реши в началото) в някоя стара къща. Помисли си, че може би тези някогашни сенки причиняват шума, но почти едновременно видя как вратата на гардероба се затваря с онзи познат звук, напомнящ щракване на фотоапарат. И в миг се видя отразена в огледалото, притиснала до тялото си дългата и въздушна бяла рокля, сякаш вятърът я вееше към нея. Видя се изтръгната от настоящето, оставила единствено жълтеникавото си изображение върху амалгамата на стъклото.

Естела се опита да отвори вратата, но тя не поддаде. Превъртя ключа без резултат. И тогава чу в мрака, далече отвътре, шепота и шумоленето на нещата, които не можеше да види. Откри, че макар да не я придържаше към тялото си, бялата рокля бе плътно прилепнала и създаваше усещането за прохлада — онова усещане, че принадлежи на нещо, което можеха да бъдат и нишките на паяжина.

Почувствува се уморена. Крайниците ѝ натежаха като след дълъг път. Тръгна към тоалетната масичка, разпилявайки по зеления килим сивия пращец от продължителното пътуване. Седна и започна да разресва косата си. По потъмнялото огледало разбра, че вече бе нощ и че децата продължаваха монотонните си припеви. За известно време се унесе от несекващата детска песен и продължи ритмично да реши косата си, докато накрая забеляза странната, подсилена от току-що облечената рокля прилика с мъртвата си баба. Остави настрана четката и отвори едно чекмедже. Сложи пред себе си снимката, на която — на фон от бадемови дръвчета — се очертаваше стройната фигура на жена,

подпряла ръце на високото облегало на стола. Погледът ѝ се губеше някъде извън хартията, следейки може би кръженето на листата, които тогава са падали. Роклята, която Естела носеше, изглежда беше тази от снимката, и сега, върху нейното тяло, тя придобиваше нова сила, нов живот в един свят, чужд на света от фотографията.

Всичко ставаше ясно — роклята ѝ принадлежеше, на нея, на Естела, на новата Естела (непознаваща миризливия свят от гардероба), и никой не можеше да ѝ отнеме това право. Доказателство беше големият неизползваем ключ, който сега сам се наместваше в ключалката.

Беше завещан на нея. Баба ѝ, по име също Естела, бе умряла при раждането на майка ѝ и дори тогава, при последните конвулсии, предвещаващи смъртта, дори преди да се увери, че дъщеря ѝ е останала жива, бе казала (заповядала, както говореха хората), че ключът трябва да остане за внучката ѝ Естела. Така казала: „За моята внучка Естела“, макар че тя щеше да се роди тридесет години покъсно, в едно различно, съвсем различно време от това на снимката.

Естела не свали повече роклята. Харесваше ѝ да седи на земята до огромния махагонов гардероб, да прилепи ухо до резбата, за да слуша шума и шепота, които пробягваха вътре, докато навън детските песни оставаха вечни в неизменно скучната лятна привечер.

Докато един ден, който Естела вече предусещаше, вратата отново се отвори. Но сега очите ѝ не трябваше да привикват с тъмнината, нито пък се уплаши, когато скритите в яките на роклите дихания я обгърнаха като нишки от паяжина. Естела влезе в гардероба и повече нищо не се узна за нея.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.